

Arrest

nr. 214 238 van 19 december 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 bus 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 mei 2017 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest met nummer 188 188 van 9 juni 2017 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 mei 2017 wordt verzoeker, komende van een vlucht afkomstig uit Tirana, door de grensinspectie van de nationale luchthaven van Zaventem tegengehouden aan de grens. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt een beslissing tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Op 29/05/2017 om 23.30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brunat, werd door ondergetekende, [...] de heer :

[...]

houder van het document paspoort nummer BR.16632800

afgegeven te MB op : 16/08/2010

[....]

afkomstig uit Tirana met TUI Belgium TB1364 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

[...]

X (F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)

Reden van de beslissing: Volgens de in- en uitreisstempels in zijn paspoort blijkt dat betrokkene reeds op het Schengengrondgebied heeft verbleven van 20/02/2017 tot 22/05/2017. Derhaleve verbleef hij reeds meer dan 90 dagen gerekend over een periode van 180 dagen; hij is niet in het bezit van een machtiging tot verblijf dewelke hem zou toelaten deze periode te overschrijden.

[...]”.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

Na het arrest met nummer 188 188 van de Raad van 9 juni 2017 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bevolen, werd verzoeker alsnog toegelaten tot het Belgische grondgebied. Dit gegeven had, gelet op artikel 74/5, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot gevolg dat de bestreden maatregel van teruggrijping van rechtswege werd gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Om deze reden kan het betoog van verweerder in de nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing is komen te vervallen toen verzoeker tot het grondgebied werd toegelaten, niet worden bijgetreden. Ter zitting stelt verweerder uitdrukkelijk dat de bestreden beslissing niet is ingetrokken. In het verlengde hiervan, kan verweerder evenmin worden bijgetreden in zijn betoog dat verzoeker, omwille van zijn toelating tot het grondgebied, niet langer een voldoende belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Niettegenstaande de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing legt deze hem immers een terugkeerverplichting op.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 5, eerste en vierde lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, van de artikelen 2, 41 § 2, eerste en vierde lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“a) Schending van:

• artikel 5 lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG;

• artikel 41, §2, lid 1 van de Vreemdelingenwet;

• artikel 2 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Volgens artikel 5 lid 1 van de RL 2004/38/EU, “onverminderd het bepaalde met betrekking tot reisdocumenten bij nationale grenscontroles, laten de lidstaten de burger van de Unie die voorzien is

van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, alsmede familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die voorzien zijn van een geldig paspoort, hun grondgebied binnenkomen".

Op grond van artikel 41, §2, lid 1 van de Vreemdelingenwet wordt, "het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld*.

Luidens de bepaling van artikel 2 van de Vreemdelingenwet,⁴⁶ wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit".

Volgens artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen, de "materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar¹ moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd*. De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

De formele motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. Bovendien moeten de juridische en feitelijke overwegingen afdoende worden gemotiveerd"².

Volgens vaste rechtspraak: de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Meer nog blijkt uit vaste rechtspraak van Uw Raad dat "de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RvV 205 548, 09 juni 2017).

Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan.

Dit is evenwel niet mogelijk⁴ indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd.

In casu is de bestreden beslissing ten onrechte van mening dat verzoeker reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven. Volgens de in- en uitreisstempels in zijn paspoort blijkt dat betrokkene reeds op het Schengengrondgebied heeft verbleven van 20/02/2017 tot 22/05/2017. Derhalve verbleef hij reeds meer dan 90 dagen gerekend over een periode van 180 dagen, hij is niet in het bezit van een machtiging tot verblijf dewelke hem zou toelaten deze periode te overschrijden

Welnu, uit stukken 2 tot 7 blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker, zijn echtgenote mevrouw [M.S.] en hun kinderen EU onderdanen zijn en rechtsgeldig in Nederland gevestigd zijn.

Bij zijn aankomst aan de grensdoorlaatpost te Zaventem en uit het gehoorverslag van 29 mei 2017, dat zich in het administratief dossier bevindt, werd verzoeker door de agenten aldaar verhoord omtrent zijn reisintentie en bestemming. Verzoeker heeft zich in de Nederlandse taal uitgedrukt en duidelijk gemaakt dat hij en zijn familie in Nederland rechtsgeldig gevestigd zijn. Meer nog heeft verzoeker een volledig adres opgegeven waar hij en zijn gezin legaal wonen.

Hieruit volgt dat verzoeker niet onderworpen is aan de bepalingen van artikel 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, en artikel 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Shengengrengcode.

Meer nog volgt hieruit dat verzoeker, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw [M.S.], een EU onderdaan, het recht van vrije verkeer van persoon binnen EU geniet in de zin van artikel 5 lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG en artikel 41, §2, lid 1 van de Vreemdelingenwet.

Raad van State heeft reeds in de zaak met nr. 153.368 geoordeeld dat "een beslissing tot terugdrijving kan niet worden genomen ten aanzien van een vreemdeling die reeds op regelmatige wijzen tot het

grondgebied werd toegelaten S I september 2005, nr. 153.368, T. Vreemd. 2007, nr. 2,121). In casu zijn verzoeker en zijn familie reeds op regelmatige wijzen tot het grondgebied van Nederland, een EU lidstaat, toegelaten.

Helaas blijkt noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier dat tegenpartij rekening met voornoemde gegevens gehouden heeft.

Verzoeker is van mening dat de motieven van de beslissing tot terugnrijving dat zijn juridische grondslag vindt in artikel 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet maar waarvan de beslissing geen rekening houdt met alle relevante en pertinente elementen, kan niet deugdelijk zijn en schendt deze de materiële motiveringsplicht.

Meer nog is voor verzoeker onduidelijk waarom de bepalingen van artikel 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf Ibis, van Shengengrenscore op hem worden toegepast terwijl hij en zijn gezin in Nederland op regelmatige wijzen toegelaten zijn.

Met andere woorden, kan verzoeker uit de bestreden beslissing niet afleiden welke de redenen zijn op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon aannemen dat verzoeker geen recht op vrije verkeer heeft.

De bestreden beslissing bevat geen rechtsgeldige motieven en schendt dienvolgens artikel 5 lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG, artikel 41, §2, lid 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 2 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht aangezien deze beslissing geen rekening gehouden heeft met alle relevante en pertinente elementen die op verzoeker van toepassing zijn.

b) schending van:

- artikel 5 lid 4 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG;
- artikel 41, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet;
- het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel

Luidens artikel 5 lid 4 van de RL 2004/38 EG, "wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet".

Volgens artikel 41, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet, "a/s het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hen alvorens tot zijn terugnrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijken grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Volgens Uw Raad legt "het zorgvuldigheidsbeginsel de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstig stukken (RvV 09 juni 2017, nr 188 188).

Zoals reeds werd aangegeven zijn verzoeker en zijn gezin in Nederland gevestigd.

Voordat men tot een besluit van terugnrijving kan komen, dient de administratieve overheid, uit zorgvuldigheidsoverwegingen en rekening houden met het beginsel van behoorlijk bestuur, langs de gepaste kanalen de betrokkene EU lidstaat te contacteren teneinde klaarheid te hebben omtrent het verblijfsrecht van de betrokkene. Tenminste aan verzoeker een redelijk termijn te geven om zijn recht op vrije verkeer te bewijzen in de zin van artikel 5 lid 4 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38 EG en artikel 41, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet.

Welnu, uit stukken 2 tot 5 en 8 tot 10 blijkt dat verzoeker een gezin in Nederland heeft en dat hij de hoedanigheid van een echtgenoot van een EU burger heeft.

Verzoeker stelt helaas vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij met deze gegevens rekening heeft gehouden. Verwerende partij heeft niet nagegaan, rekening houden met het gehoorverslag van 29 mei 2017, of verzoeker in Nederland over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikt als familielid van burgers van de Unie.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat een redelijke termijn aan verzoeker werd toegekend om zijn recht op vrije verkeer te bewijzen.

Verzoeker is van mening dat de verwerende partij niet zorgvuldig gehandeld heeft.

Door niet na te gaan of verzoeker in Nederland over een permanente verblijfsvergunning beschikt en hem geen redelijke termijn toe te kennen om de vereiste documenten hieromtrent over te maken, schendt de bestreden beslissing artikel 5 lid 4 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38 EG, artikel 41, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet, het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.

c) Schending van artikel 8 EVRM.

Volgens artikel 8 EVRM: Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Volgens het EHRM, de begrippen 'privéleven' en 'gezinsleven' uit voormelde artikelen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een privé- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228,29).

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker een daadwerkelijke gezinscel met mevrouw [M.S.] en 2 minderjarige kinderen in Nederland vormt, (stukken 2 tot 7). Meer nog dat verzoeker, ten tijd van zijn interceptie in Zaventem, op weg was naar zijn gezin in Nederland.

Hieruit volgt dat verzoeker dienstig beroep op voormelde bepaling kan doen. Er is in het administratief dossier geen uitzondering op artikel 8 § 1 EVRM.

Welnu, de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt met zich mee dat het belang van 2 minderjarige kinderen in Nederland en het familiale band in het gezin in gedrang komt, met andere woorden dat verzoeker van zijn gezin ten onrecht wordt gescheiden wat een ontoelaatbare en ongegrond inmenging is in het privéleven van verzoeker en een schending van artikel 8 § 1 van het EVRM.

Een moeilijk te herstellen scheiding van verzoeker en zijn familie in Nederland wordt bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen tot staand gebracht.

Terecht heeft Uw Raad geoordeeld dat "niet wordt betwist dat de verzoeker in Nederland een echtgenoot en kinderen heeft. Het is een evidentie dat de bestreden beslissingen, die op onzorgvuldige wijze werden genomen en die gevolgen hebben voor het gezinsleven van de verzoeker en de belangen van haar kinderen, een ernstig nadeel met zich meebrengen dat moeilijk te herstellen is" (RvV 205 548, 09 juni 2017)."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet – dat verzoeker eveneens geschonden acht – bepaalt als volgt:

"Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet."

Te dezen laat verzoeker gelden dat hij, zijn echtgenote en hun kinderen rechtsgeldig in Nederland zijn gevestigd en dat hij dit duidelijk heeft gemaakt bij zijn aankomst aan de grensdoorlaatpost van de

ationale luchthaven van Zaventem tijdens het verhoor door de grensinspectie. Hij stelt in deze situatie niet onderworpen te zijn aan artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en aan de in de bestreden beslissing aangehaalde bepaling van de Schengengrenscore. Hij beroept zich op het recht van vrij verkeer als familielid van een burger van de Unie. Hij is van mening dat de bestreden beslissing met deze elementen geen rekening heeft gehouden en verweerder onzorgvuldig heeft opgetreden door niet langs de gepaste kanalen de betrokken lidstaat te contacteren teneinde klaarheid te brengen omtrent zijn verblijfsrecht, minstens door hem geen redelijke termijn te geven om zijn recht van vrij verkeer te bewijzen.

Uit het gehoorverslag van 29 mei 2017, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker zich uitdrukte in de Nederlandse taal, dat hij Nederland als bestemming had opgegeven en dat hij hierbij een volledig adres opgaf waar hij verklaarde legaal te wonen, doch geen verblijfskaart kon voorleggen omdat hij deze een tweetal jaar geleden zou zijn verloren. Hij verklaarde tevens dat hem bij zijn vertrek naar Albanië werd gezegd dat hij met zijn gewoon paspoort zou kunnen terugkeren.

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met deze gegevens rekening heeft gehouden en een verder onderzoek heeft verricht naar de verblijfsstatus van verzoeker. Aldus werd niet nagegaan of verzoeker in Nederland over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikt en of hij valt onder de verplichting om voor een verblijf van meer dan 90 dagen gerekend over een periode van 180 dagen in de Schengenzone in het bezit van een visum te zijn. Meer nog, uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker enige vraag werd gesteld omtrent de aard van zijn verblijfsstatus in Nederland, noch werd hem een redelijke termijn toegekend om de vereiste documenten hieromtrent over te maken.

Nochtans blijkt uit het door verzoeker voorgelegde *“gewaarmerkt afschrift uit de basisregistratie personen”* (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2) en het *“uittreksel uit de basisregistratie personen”* (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3) dat verzoeker zich samen met zijn Griekse echtgenote en twee kinderen sinds 12 juli 2013 heeft gevestigd in Nederland en dat hij sinds 26 februari 2015 in Valkenburg (Nederland) is geregistreerd – elementen die door verweerder niet worden betwist –, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker in Nederland over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikt.

Door geen rekening te houden met de verklaringen van verzoeker omtrent zijn verblijfsstatus in Nederland en verzoeker geen redelijke termijn toe te kennen om de vereiste documenten hieromtrent over te maken, heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 mei 2017 tot teruggedrijving (bijlage 11) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS